

A Garīgā cīņa:

❖ Uzbrukuma ieroči (2. Korintiešiem 10:1–11)

- Pāvils apsūdzēja glēvulībā un neveiklībā klātienē, lai gan savās vēstulēs viņš runāja skarbi (2. Kor. 10:10).
- Atbildot uz šo argumentu, Pāvils skaidri norādīja, ka viņš jūtas spējīgs būt tikpat bargs klātienē kā vēstulē, taču viņš nenolaidīsies līdz “miesīgu ieroču” (piemēram, autoritārisma, fizisku sodu vai sevis slavēšanas) lietošanai, bet gan tikai “spēcīgus ieročus Dievā” (2. Kor. 10:2–4).
- Šie “ieroci” ietver rīcību ar Kristus pazemību un lēnprātību (Mt. 11:29). Bet tie ietver arī stingru nostāšanos pret nepareizību, kā to darīja Jēzus (Mt. 21:12–13), vai skaidru runāšanu, kad tas nepieciešams (Mt. 23:23–27).
- Pāvilam autoritāti bija devis Kristus, un viņš to vienmēr izmantoja, lai celtu, nevis postītu (2. Kor. 10:8).

❖ Pareizā aizstāvība (2. Korintiešiem 10:12–18)

- Grieķu filozofi iekasēja lielas summas no studentiem, kuri vēlējās no viņiem mācīties. Lai piesaistītu šos studentus, viņi lielījās ar savām zināšanām, sociālo stāvokli vai ietekmīgiem cilvēkiem, kas viņus pazina un cienīja. Tā rīkojās arī viltus skolotāji, kas iefiltrējās Korintas draudzē. (2. Kor. 10:12; 11:19–20).
- Bet Pāvils neprasiya samaksu par zināšanu dalīšanos, viņš nesniedza ieteikuma vēstules un nelielījās ar sevi. Un par to viņu noniecināja! Kā gan viņš varēja sevi aizstāvēt?
- Šķiet, ka viņam bija jātiek uzslavētam korintiešu priekšā, lai viņi viņu pieņemtu. Taču ne jau viņam pašam bija jāslavē sevi (Sal. pam. 27:2). Pāvils ļāva Dievam būt tam, kas viņu slavē (2. Kor. 10:18).
- Ja ir kaut kas, ar ko mēs varam lepoties vai par ko sevi slavēt, tad tā ir Dieva pazišana un paklausība Viņam (Jer. 9:24; 2. Kor. 10:17).

B Kā rīkoties ar viltus skolotājiem:

❖ Maldnieki, kas izliekas par apustuļiem (2. Korintiešiem 11:1–15)

- Pāvils vēlas vest pie Kristus tīru draudzi (2. Kor. 11:2). Taču draudzei draudēja briesmas tikt pieviltai, tāpat kā levai, un pārstāt būt Jēzus līgavai (2. Kor. 11:3).
- Kādas bija īstās briesmas? Ebreji, kas sevi dēvēja par Jēzus “lielajiem apustuļiem”, bija ieradušies Korintā, mācot “citu Jēzu”, “citu garu” un “citu evaņģēliju” (2. Kor. 11:4–5; Gal. 1:8).
- Tas, ka kāds sludina par Jēzu, nenozīmē, ka viņš mums rāda īsto Jēzu, kā tas atklāts Bībelē. Viņu vārdi var būt brīnišķīgi, bet arī pats Sātans prot runāt brīnumus un pasniegt sevi kā “gaismas eņģeli” (2. Kor. 11:14).
- Ar savu rīcību un vārdiem patiesie skolotāji māca “Kristus patiesību” (2. Kor. 11:9–10). Bet viltus skolotāji, kas tikai izliekas dievbijīgi, ir maldinātāji, kas maskējas par apustuļiem (2. Kor. 11:13–15).

❖ Pāvils un viltus skolotāji (2. Korintiešiem 11:16–31)

- Kādas līdzības pastāvēja starp Pāvilu un viltus skolotājiem? Viņi visi bija ebreji, kas bija pievērsušies kristietībai (2. Kor. 11:22).
- Kādas bija atšķirības starp viņiem? Šeit sākas Pāvila neprāts: “Vai viņi ir Kristus kalpi? (Es neesmu prātīgs tā runāt.) Es vēl jo vairāk!” (2. Korintiešiem 11:23). Ja šie citi lielījās ar to, ka ir cietuši Kristus dēļ, Pāvils bija daudz kvalificētāks: šaustīts; ieslodzīts; nāves draudiem pakļauts; nomētāts ar akmeņiem; cietis kuģa avārijā jūrā; bijis pārņemts visādās briesmās; piedzīvojis badu, slāpes, aukstumu un kailumu; pastāvīgi rūpējies par draudzēm (2. Korintiešiem 11:23b–29).
- Un šeit beidzas Pāvila “neprāts”. Viņš negribēja radīt iespaidu, ka vēlas lielīties ar to, ko ir paveicis Kristus labā. Viņa patiesā lielība (jeb slava) bija tas, ko Kristus bija paveicis viņa labā.
- Viņa patiesais spēks slēpās viņa vājumā, kas lika viņam pilnībā paļauties uz Jēzu (2. Kor. 11:30–31; 12:6–10).

❖ Pašpārbaude un uzvara (2. Korintiešiem 12:14–13:10)

- Tuvojās laiks, kad Pāvilam bija jāapmeklē Korinta. Ko viņš tur atradīs un kā viņam attiecīgi jārikojas? (2. Kor. 13:1–2).
- Pāvils bija gatavs stingri īstenot baznīcas disciplīnu: atgriezt grēkus nožēlojošos un sodīt spītīgos.
- Viņš baidījās, ka, ierodoties, atradīs viņus strīdā un dažādos grēkos. Viņš baidījās raudāt par nenožēlojošiem grēciniekiem (2. Kor. 12:20–21).
- Tāpēc, pirms pienāk šis laiks, korintiešiem vajadzētu pārdomāt un pārbaudīt sevi (2. Kor. 13:5).
- Pāvils savukārt lūdza par viņiem, lai viņi pārstātu darīt ļaunu un darītu labu, un tiktu pilnveidoti (2. Kor. 13:7–9).